

Totale Make-Over Jesaja 61.1-4, 8-einde

Rev Dr Jos M. Strengholt

Arnhem-Nijmegen 2020

Misschien houdt u, net als ik, van televisieprogramma's waarin een arm en hulpbehoevend gezin een volledige make-over van hun huis krijgt. Het is emotie-tv, een beetje sentimenteel misschien, maar ik geniet ervan.

Vaak heeft het gezin dat geholpen wordt grote problemen. Ze hebben bijvoorbeeld een gehandicapt kind, hebben met ziekte geworsteld, en hun huis is werkelijk een bouwval.

Dan komen de bouwvakkers. Samen met de burens werken ze zich uit de naad, en in een week of twee staat er een volledig herbouwd en opnieuw ingericht huis.

Aan het einde mogen de bewoners hun huis komen bekijken. Ze zeggen: "Ooooh!" en "Aaaah!" In de Amerikaanse versies van zulke programma's omhelzen ze elkaar en huilen ze. In de Britse versies reageren de mensen meestal wat gereserveerder, maar de verwondering is er altijd.

De puinhoop van hun huis is verdwenen.

Alles is nieuw. Groter, mooier, perfect. Rouw is veranderd in vreugde.

Is dat niet ook de hoop die wij hebben voor ons leven, ja zelfs voor onze wereld? Een totale make-over?

Jesaja schreef hierover. Mensen treurden om de puinhopen van hun steden, maar hun werd gezegd uit te zien naar de herbouw en de vernieuwing van hun leven.

1. Over Christus

Het tweede deel van Jesaja, de hoofdstukken 40-66, werd geschreven toen Israël in ballingschap was in Babel. De achtergrond van Gods beloften aan Israël was dat het volk niet meer in zijn eigen land woonde. Dat land was verwoest, en Gods volk verlangde ernaar terug te keren en hun land, hun steden en hun tempel opnieuw op te bouwen.

In Jesaja 61 belooft de profeet herstel aan de Israëlieten die rouwden in ballingschap aan de rivieren van Babel. Jesaja zegt, in prachtige poëtische woorden:

Zij zullen de oude puinhopen herbouwen,
de verwoeste plaatsen van vroeger doen herrijzen;
zij zullen de puinsteden vernieuwen,
wat verwoest lag van generatie op generatie.

Dat was een geweldige belofte voor Gods volk in ballingschap. Zoals God Israël ooit tijdens de uittocht uit Egypte naar het beloofde land leidde, zo zou Hij hen opnieuw in een uittocht leiden, nu vanuit Babel.

Die mensen keerden inderdaad terug naar hun land en zij herbouwden de steden. Maar toen zij dat deden, werd ook duidelijk dat het herstel nog lang niet voltooid was.

Ze stonden nog steeds onder vreemde overheersing. Het land was vol onrecht. En het grootste probleem was dat God niet was teruggekeerd naar de tempel die Israël voor Hem had gebouwd. God was niet teruggekomen tot Zijn volk.

Op een dag werd Jezus gevraagd te preken in de synagoge. Volgens het leesrooster moest Hij precies dit gedeelte uit Jesaja 61 lezen:

De Geest van de Heere HEERE is op Mij,
omdat de HEERE Mij gezalfd heeft;
Hij heeft Mij gezonden om een blijde boodschap te brengen aan de zachtmoedigen,
om te verbinden de gebrokenen van hart,
om voor de gevangenen vrijlating uit te roepen
en voor wie gebonden zaten opening van de gevangenis.

Daarna zei Jezus tegen de mensen:

Heden is deze Schrift in uw oren in vervulling gegaan. (Luk. 4.21)

Jezus maakte daarmee duidelijk dat Jesaja over Hem sprak en dat Hij in Zijn leven deze woorden vervulde.

Jezus liet zien dat Hij de Gezalfde was die het volmaakte leven voor Gods volk zou inluiden; Degene die hun een volledige make-over zou geven.

Hij brengt ons in Gods volmaakte land, in het paradijs waar God woont, waar alles heerlijk zal zijn en waar wij volledig hersteld worden, opnieuw opgebouwd, waar wij een totale make-over ontvangen.

Lukas spreekt in zijn Evangelie over de dood en opstanding van Jezus als een nieuwe uittocht. Hij is Degene die ons uit onze ellende leidt naar het beloofde land, vloeiend van melk en honing.

De apostel Paulus schrijft op vergelijkbare wijze over wat Christus voor ons heeft gedaan. In zijn brief aan de Korinthiërs vergelijkt Paulus onze doop met de manier waarop Israël zijn eerste uittocht begon door door de wateren van de Rode Zee te trekken.

Paulus vergelijkt ons christelijke leven met Israëls veertigjarige reis door de woestijn, waarin Jezus Christus hen voortdurend hielp.

En ook wij zien uit naar onze intocht in het beloofde land, wanneer God deze wereld zal vernieuwen. Juist dit jaar zijn wij ons extra bewust geworden van de gebrokenheid van ons huidige bestaan.

2. In ballingschap

De Israëlieten in de tijd van Jezus kregen van Hem en van de apostelen te horen: jullie hebben gelijk, God was inderdaad niet naar Zijn volk teruggekeerd; wij verkeerden nog steeds in ballingschap. Maar nu is alles veranderd. Op een heel onverwachte manier is God, door Jezus, gekomen om Zijn volk te redden.

Met Jezus zijn wij nu onderweg door de woestijn. De werkelijke uittocht was niet die uit Egypte. Ook niet de terugkeer uit Babel. De ware uittocht is wat Jezus uiteindelijk voor Zijn volk heeft gedaan.

Hij is het begin van de definitieve en volledige make-over. Hij heeft in ons, in allen die Hem volgen, een voorpost van het komende beloofde land gevestigd.

Maar wij zijn nog niet in dat beloofde land aangekomen.

Petrus benadrukt dit in zijn eerste brief. Hij begint met deze woorden:

Petrus, een apostel van Jezus Christus, aan de vreemdelingen in de verstrooiing... die uitverkoren zijn... (1 Pet. 1.1)

De christenen aan wie hij schreef, en ook wij, zijn uitverkoren vreemdelingen in de verstrooiing.

Wij zijn uitverkoren omdat God ons heeft uitgekozen, zoals Hij Israël tot Zijn zoon aannam toen Hij hen uit Egypte leidde.

Zo heeft Hij ook u uitgekozen om u uit uw eigen Egypte of Babel te leiden, op weg naar Zijn beloofde land.

Maar tegelijk zijn wij nog steeds vreemdelingen. We zijn nog niet aangekomen. God heeft ons uitgekozen, wij behoren Hem toe, maar wij bevinden ons nog in de woestijn, in een wereld die zich verzet tegen onze Heere Jezus Christus. Wij zijn vreemdelingen in een vreemd land.

Wij kunnen ons nooit helemaal thuis voelen in deze wereld.

De wereld als schepping is Gods goede schepping, maar de mensen en onze culturen weerspiegelen Gods waarden niet. Toch wilt u godvruchtig leven. En dat botst. Wij leven als ballingen in de verstrooiing.

Daarom is het verdriet dat Jesaja beschrijft, het verdriet van Israël in ballingschap, in veel opzichten ook ons verdriet.

Jesaja spreekt over mensen die onderdrukt zijn, gebrokenen van hart, gevangenen en gebondenen.

Ook christenen ontkomen niet aan hartzeer.

Sterker nog, ik denk dat juist wij, die iets geproefd hebben van de goedheid van God en van het komende leven, de tragiek van dit huidige bestaan soms nog scherper ervaren dan mensen die niet geloven.

God is een Trooster. Dat is Zijn karakter. Maar dat betekent ook dat er mensen zijn die troost nodig hebben. Dat zijn wij.

God troost ons steeds opnieuw. Maar juist daardoor voelen wij des te sterker dat wij nog ver van de Heere zijn, in een vreemd land. Dat zijn woorden van Paulus.

Wij wandelen door geloof en niet door aanschouwen.

En wanneer wij ons ver van de Heere voelen, komt Hij opnieuw om ons te troosten. Is dat niet het christelijke leven, met zijn hoogte- en dieptepunten?

Omdat wij iets kennen van Gods schoonheid, van Zijn hemelse tempel, van de schoonheid van de komende wereld, voelt alles om ons heen tot op zekere hoogte als de puinhopen die Israël zich herinnerde na de verwoesting van hun land.

Voelt het in de westerse wereld niet vaak alsof wij naar de ruïnes van onze kerken kijken?

Wij herinneren ons nog hun kracht, hun invloed op de samenleving en hun aantrekkingskracht.

Maar wij zijn mensen van hoop. Wij houden vast aan de beloften van Jesaja.

De puinhopen van Sion zullen worden herbouwd.

Misschien anders dan vroeger, maar God bouwt Zijn kerk. Hij heeft nog altijd grote plannen met ons.

En uiteindelijk zal het nieuwe Jeruzalem deze wereld vervullen, en zal de aarde vol zijn van Zijn heerlijkheid.

Daar zien wij in deze adventstijd naar uit.

3. Rechtvaardige mensen

Dit jaar hebben wij genoeg ellende om ons heen gezien. Wanneer wij terugkijken op 2020, is het gemakkelijk om het als een verloren jaar te beschouwen.

Hoe anders wordt het wanneer wij het bewust zien als een jaar van wachten op God en van verwachting.

Christus zegt in Jesaja dat Hij door de Geest van God gezalfd is om gebrokenen van hart te verbinden.

Hij herstelt harten.

Hij kwam om allen die treuren in Sion te troosten, om hun een hoofdsieraad te geven in plaats van as, vreugdeolie in plaats van rouw, en een lofgewaad in plaats van een benauwde geest.

Dat is precies wat wij nodig hebben! Jezus is Gezalfde, en Hij zalft ook ons met olie. Met vreugdeolie. Hij bekleedt onze moedeloze geest met Zijn mantel van lof.

In plaats van voortdurend naar onze problemen te kijken, richten wij onze blik op God en prijzen wij Hem.

Wij beginnen met verdriet en rouw over de puinhopen van ons werk, onze kerk en ons leven.

Maar wanneer wij treuren in de tegenwoordigheid van Jezus Christus, schenkt Hij ons de vreugde waarnaar wij verlangen.

Zelfs midden in de duisternis en de verwoesting geeft Jezus ons Zijn vreugdeolie.

De Heilige Geest kan in ons leven wonderlijke dingen doen. Vraag het Hem maar.

Maar de verlossing waarover het Evangelie spreekt, is niet alleen bedoeld om ons blij te maken.

Dat is prachtig, maar het is niet waar onze aandacht in de eerste plaats op gericht moet zijn.

U kent de woorden van Jezus over eten en drinken:

Zoek eerst het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u erbij gegeven worden. (Mat. 6.33)

Jesaja zegt over het volk van Christus:

Men zal hen noemen: terebinten van
gerechtigheid.
Zij zullen de oude puinhopen herbouwen,
de verwoeste steden herstellen,
de verwoestingen van vele generaties.
Want Ik, de HEERE, heb het recht lief,
Ik haat roof en onrecht.
De Heere HEERE zal gerechtigheid en lof doen
opkomen
voor het oog van alle volken.

De vreugde waarnaar wij in onze ballingschap verlangen, ontvangen wij wanneer wij er eerst naar streven bekend te staan als terebinten van gerechtigheid en als mensen van lofprijzing, mensen die leven tot Gods eer.

Gods werk in ons begint dus met een gerichtheid op anderen en op God, niet op onszelf.

Als wij in tijden van duisternis en moeilijkheden hoop voor de toekomst nodig hebben, dan is dit wat wij vandaag moeten doen.

Ook in onze ballingschap kiezen wij ervoor bekend te staan als rechtvaardige mensen, door onze levensstijl.

Wij kiezen ervoor te leven tot lof van God. Omdat Hij ons Zijn Geest geeft, is dat mogelijk. Wij kunnen een rechtvaardig leven leiden.

Wij kunnen de make-over ontvangen die wij persoonlijk nodig hebben.
Nu nog slechts als een begin, later volmaakt voltooid.

Er moet nog veel worden opgebouwd.
In ons persoonlijke leven.
In onze kerk.
En ook in onze wereld.

Wij zijn mensen die moeten bouwen.

God roept ons om datgene wat beschadigd is weer nieuw te maken.

Na dit coronajaar heeft zelfs ons gewone
gemeentelven herstel nodig.
Wij moeten opnieuw bouwen, misschien op sommige
punten anders dan vroeger.
Ook het komende jaar zal niet hetzelfde zijn.

Maar in plaats van alleen naar de puinhopen te staren,
hebben wij, in de tegenwoordigheid van Jezus
Christus, de roeping én de kracht om te herbouwen.

Conclusie

Wanneer wij ervoor kiezen mensen van gerechtigheid te zijn, mensen die leven voor anderen en tot eer van God, dan belooft Hij ons alle troost die wij nodig hebben om ons leven als vreemdelingen te leven.

U bent door God uitgekozen.

Hij heeft u uit Egypte gehaald, uit Babel, en Hij leidt u door de woestijn naar het beloofde land. In de woestijn waarin wij nu leven, leert Hij ons om opbouwende mensen te zijn.

Mensen die opbouwen en niet afbreken.

Zijn totale make-over is in uw leven al begonnen. Leef daar daarom bewust uit.
Vraag uzelf af:

Heb ik het afgelopen jaar opgebouwd of afgebroken?
En wat zal ik in het komende jaar doen?
Waar kan ik bouwen aan het Koninkrijk van God?
Hoe kan ik meewerken aan Zijn herstelwerk?

+ In de Naam van de Vader en van de Zoon en van de Heilige Geest. Amen.

